

Mats Strandberg

MONSTERET I NATTEN

Illustrert av
Sofia Falkenheim

Oversatt av
Nina Aspen, MNO

Omnipax, Oslo 2017

1

Jeg ble et monster den dagen jeg fylte ni. Men det skjønte jeg ikke da.

Jeg heter Frank Sten, og da det skjedde, hadde vi selskap i hagen.

Familien min bodde i et trist lite hus i en trist liten by som heter Yrred. Jeg hadde aldri hatt ordentlige hemmeligheter før. Det var kanskje fordi jeg ikke hadde noen venner å ha hemmeligheter sammen med.

Jeg prøvde å trøste meg med at jeg jo hadde bøkene mine. De var nesten som venner. Kanskje bedre, til og med. Det skjedde aldri like

spennende ting i virkeligheten som i bøkene. Det var i hvert fall det jeg trodde, til jeg ble ni.

Moren min Mari hadde bakt en kjempestor og ganske stygg langpannekake og hengt baller i trærne. Faren min, Kjell, hadde planlagt leker som han selv likte da han var barn, sekkeløp, for eksempel.

«Dette blir gøy, Frank,» sa han hele tiden.
«Ikke sant?»

Jeg følte jeg var nødt til å være enig for at pappa ikke skulle bli lei seg.

Egentlig lignet lekene altfor mye på sport til at de var noe jeg kunne like. Pappa glemmer ofte at ikke alle som er som ham og Oliver, som synes sport er det morsomste og viktigste som fins. Oliver er lillebroren min og det mest irriterende mennesket i verdenshistorien.

Men det viste seg at jeg ikke trengte å leke de lekene. Det kom nesten ingen i bursdags-

selskapet. Bare mamma og pappa og Oliver. Og Alice, dama som bodde i huset ved siden av oss, og hunden hennes, Uffe. Men ingen fra klassen, selv om mamma hadde sendt invitasjoner til alle sammen. Sekkene ble liggende der på plenen, tomme og ubrukte.

Det mest slitsomme var at mamma og pappa syntes så synd på meg, og at de prøvde altfor hardt å skjule det.

Mamma sa hele tiden at «alle sikkert hadde kjempelyst til å komme, men det er jo vanskelig om sommeren, folk er bortreist, bla bla bla». Som om jeg trodde på det.

Oliver flirte og himlet med øynene, for han skjønte det også. Han hadde massevis av kamerater. De ringte hver dag, de kom og banket på døra hele tiden og ville ha ham med ut og leke.

Alice satt stille og smilte til meg som om hun skjønte akkurat hvordan jeg hadde det.

Hun gjorde ofte det. Det smilet fikk meg til å tenke at jeg elsket Alice. Men jeg sa det ikke. Det ville vært pinlig. Vi var jo ikke i familie eller noe sånt, hun bodde bare tilfeldigvis i huset ved siden av oss.

Hunden Uffe var like glad som vanlig. Alice sa ofte at Uffe var verdens dårligste vakt-hund, og det stemte nok. Uffe likte nemlig *alle*. Han løp bort til hvem som helst og kastet

seg på ryggen foran føttene deres for å bli klødd på magen.

Jeg visste ikke hvilken rase Uffe var. Han hadde i hvert fall mye rufsete pels. Den var så tjukk at jeg kunne bore fingrene kjempe-dypt inn i alt det lodne og myke. Det sies at alle hunder stammer fra ulven, men det var veldig vanskelig å tro når det gjaldt Uffe.

Jeg spurte Alice om jeg kunne gi ham litt kake, og det kunne jeg. Jeg tok en ganske stor bit i hånden og holdt den foran ham. Uffe ble så oppspilt at han bet meg i fingeren. Ut kom en liten dråpe blod. En rød prikk blandet seg med kakekremen, men jeg kjente ingenting. Alice så veldig bekymret ut.

«Det går helt fint,» sa jeg. «Helt sant.»

Jeg syntes mest synd på Uffe. Han mente jo ikke å bite meg, det visste jeg. Ørene falt ned, og han bøyde hodet. Han så virkelig ut som om han skammet seg.

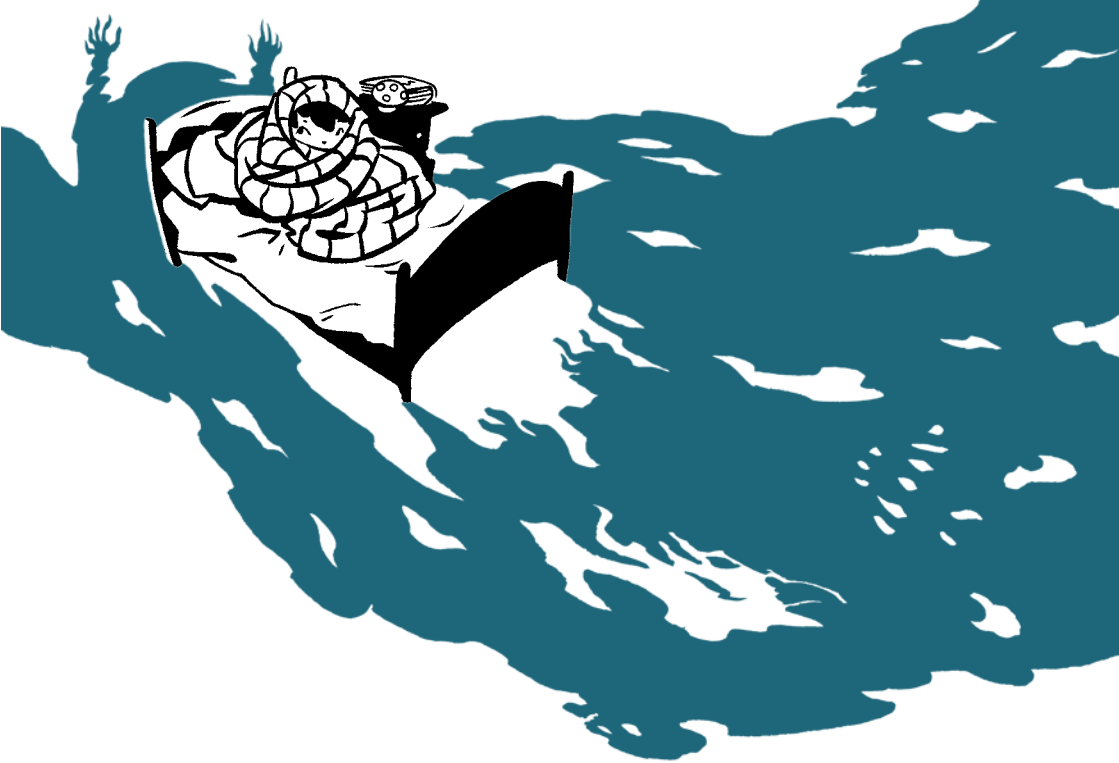
Jeg fikk et plaster, og så glemte jeg alt sammen. Da visste jeg ikke at livet mitt hadde forandret seg. Jeg ante ikke at det fantes en hemmelig verden, og at jeg snart kom til å oppdage den.

2

Jeg tenkte ofte på monstre før jeg selv ble et.

Jeg var veldig mørkredd. Jeg var ikke redd for torden, men jeg hatet vind. Særlig når det hørtes ut som om vinden suste rundt huset og prøvde å finne en måte å komme seg inn på. Det ulte i pipa, og vinduene knakte som om de kom til å knuses, mens tretoppene utenfor svaiet fram og tilbake som om de levde.

Nattbordslampa sto alltid på, men lyset nådde ikke helt inni hjørnet der det store

skapet sto. Når jeg kikket bort dit, var det lett å innbille seg at det var noe som beveget seg inne i skyggene. At noen hadde gløttet litt på skapdøra. En vampyr med nykvessede tenner, for eksempel, eller et spøkelse som var så fælt at det kunne skremme meg til døde bare ved å vise seg.

Andre ganger var jeg sikker på at det lå et monster under sengen, som ville snike seg

fram når jeg hadde sovnet, og gnage av meg armene og beina hvis de hadde havnet utenfor dyna. Eller så skottet jeg bort på vinduet, redd for å få øye på et stygt, avskyelig fjes som stirret inn. Som så rett på meg. Og slikket seg sultent rundt munnen.

Jeg hatet mørket og natten. Jeg skjønnte ikke hvorfor de måtte finnes.

Hver gang sola sank bak trærne om kvelden, føltes det som om noe sank inni meg også.

Jeg prøvde å overbevise meg selv om at det ikke fantes monstre i virkeligheten. Oi, tenk om jeg hadde visst hvor feil jeg tok!